

Els amics del coronel

Fa a penes un any, i sembla que fa un segle, o que pertany a una història oblidada i remota.

Era quan el coronel Gaddafi, senyor personal de Tripolitània i Cirenaica, amo del desert i dels seus llacs subterranis de

petroli i d'aigua fòssil, es permetia el luxe (tal com jo recordava ací mateix el setembre del 2010), de presentar-se en qualsevol capital europea amb tot el seguici sumptuós de rei tribal i de monarca àrab i africà. Poc abans, en una cerimònia bàrbara i grotesca, s'havia proclamat *rei de reis* d'Àfrica, amb profusió de subsidis i de petrodòlars als caps dels estats del continent i als dirigents de la Unió Africana. I amb desfilades folklòriques i parades militars, en honor propi i presidides per ell mateix vestit d'uniforme d'opereta vienesa, cobert de galons daurats i de medalles llampants, i acompanyat, entre més, pel seu amic i admirador el tinent coronel Hugo Chávez, i pel ministre Miguel Ángel Moratinos (únic entre els seus col·legues europeus, si no em falla la memòria), insigne cervell de la diplomàcia espanyola, inventor de l'Aliança Nonada de Civilitzacions Occidentals i Orientals. Fa un any, doncs, el coronel, arribava a la ciutat de Roma, mare real o simbòlica d'aquesta civilització nostra, rodejat del seu batalló de guerres armades, poc islàmiques d'indumentària, instal·lava la tenda reial no recorde en quins jardins històrics, rebia els compliments i les abraçades del seu gran amic el cavaller Silvio Berlusconi, i començava la funció. Trenta cavalls arribaren també amb avió especial, el govern italià va oferir-li un sopar d'homenatge amb 800 convidats, i després el coronel va llogar –discretament pagades i més discretament vestides– 500 senyorettes de físic atractiu, per a dedicar-los una lliçó magistral sobre l'islam, l'Alcorà i les meravelles de Líbia. Demostrà, textos en mà, que, vista la preeminència de Mahoma sobre Jesucrist, Europa hauria de convertir-se ràpidament a l'islam. De moment, tres de les assistents llogades digueren que d'acord, i es convertiren a l'instant i es posaren un vel. Jo vaig escriure llavors que l'espectacle del coronel a Roma, amb

Joan Francesc Mira

l'acollida, les abraçades i les genuflexions, qui sap si no era una mostra d'allò que se'n sol dir "la decadència d'occident", la nostra pròpia misèria, la humiliació davant del poder del petroli, l'obsequi permanent als autòcrates a condició que

tinguen cofres plens de dòlars.

Ningú no esperava, òbviament, que pocs mesos més tard al país exemplar del coronel començarien a passar les coses que han passat: ni una revolta popular, ni els milers de joves desordenats i armats, ni el suport militar europeu, ni l'entrada a Trípoli i el que encara vindrà. No ho esperava Berlusconi, que (a diferència de Cameron i de Sarkozy) trigà massa temps a mostrar cap suport als rebels, i sobretot no ho esperaven els amics i col·legues més sòlids de Gaddafi, començant per bona cosa de líders africans, receptors de regals abundants, de diners, d'ajuda militar i de subsidis que els permetien simplement anar passant i fins i tot arribar a final de mes i pagar els soldats i els funcionaris. Almenys, però, aquests líders africans han tingut la discreció de callar, incloent-hi aquells que, com els de Sud-àfrica, recordaven velles imatges heroïques de l'anticolonialisme. No cal dir (bé, sí que cal dir-ho) que entre els millors amics africans del coronel hi havia Charles Taylor (jutjat per crims horribles a l'Haia), Obiang de Guinea Equatorial, o Robert Mugabe de Zimbabwe, entre altres exemples de líders democràtics i preocupats pel progrés dels seus pobles. No cal dir tampoc que, a l'altra banda de l'Atlàntic, el comandant Hugo Chávez, el seu mestre i comandant suprem Fidel Castro, i el seu acòlit (llogat i ben pagat) Ortega de Nicaragua no s'han cansat de proclamar, fins a l'últim moment (quan escric açò pareix que ja han tancat la boca), que Gaddafi és un líder exemplar i revolucionari i que els seus enemics són agents del capitalisme, que es tracta d'una "guerra feixista", i que tot és un complot dels imperialistes. Tal qual, literalment. Les meues reflexions i conclusions sobre aquestes amistats i amors, les poden endevinar vostès mateixos.

“El comandant Hugo Chávez, el seu mestre i comandant suprem Fidel Castro, i el seu acòlit (llogat i ben pagat) Ortega de Nicaragua no s’han cansat de proclamar, fins a l’últim moment, que Gaddafi és un líder exemplar i revolucionari i que els seus enemics són agents del capitalisme, que es tracta d’una ‘guerra feixista’, i que tot és un complot dels imperialistes. Tal qual, literalment”